

ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Губарєва Н. П., здобувач вищої освіти,

Миколаївський національний аграрний університет

Сучасний розвиток України, складна екологічна ситуація та тенденції в її змінах, які ускладнюються тим, що Україна серед європейських держав має найвищий інтегральний рівень антропогенного навантаження на довкілля і в той же час має досить незначні внутрішні фінансові можливості до вирішення цієї проблеми, обумовлюють необхідність пошуку ефективних шляхів подальшого розвитку. Тому проблема формування механізму екологізації економіки є надзвичайно актуальною і вимагає узагальнених поглядів, завдяки яким можливо обґрунтувати практичні рекомендації щодо шляхів становлення, форм функціонування і розвитку еколого- економічної системи країн [1].

Екологізацію економіки ми трактуємо як прагматизацію закономірностей взаємовідносин живих організмів із навколишнім середовищем, у якому вони функціонують. Ці закономірності людина має пізнати з метою забезпечення необхідних умов для розвитку біосфери у царині інтенсивного господарювання. Адже людина своєю діяльністю істотно впливає на природне довкілля, на жаль, найчастіше — негативно. Десятиліттями ці проблеми породжувалися в Україні нераціональним використанням природних ресурсів, що, в свою чергу, було зумовлене абсолютною державною формою власності на них, низькою мотивацією безпосередніх учасників виробництва, глибокою духовною кризою суспільства [2].

За визначенням окремих вчених економістів-екологів екологізація визначається як «об'єктивно обумовлений процес перетворення всієї суспільної праці, направлений на збереження і розвиток суспільно- економічних функцій природи». На думку автора під екологізацією можна розуміти такий подальший розвиток який враховує екологічну складову, як

одну з основних в розвитку і функціонуванні будь-якої компоненти економіки країни. Сюди необхідно відносити: зниження навантаження на довкілля, збереження і відтворення природних ресурсів, переоснащення виробництв і впровадження мало- і безвідходних технологій, проведення різних природоохоронних заходів, природоохоронна спрямованість інвестицій і багато іншого. Таким чином, врахування екологічного чинника є необхідним у всіх секторах і галузях економіки [1].

Україна прагне реформувати свою економіку в такий спосіб, щоб у можливо короткі терміни перейти до сталого розвитку, а це потребує розроблення і запровадження інструментів екологізації всього спектра виробничих відносин, зокрема екологізації міжнародних економічних відносин, які істотно впливають на національні виробничі відносини. Цілком очевидно, що Україна може виглядати більш привабливою для іноземних інвесторів, якщо вона гармонізує своє законодавство, зокрема господарське право, і всю економічну сферу відповідно до європейських і світових екологічних стандартів. Для цього необхідно всебічно удосконалювати не тільки економічну, але й еколого-економічну систему як єдину взаємозалежну і суперечливу метасистему.

Проблеми підвищення ефективності національної економіки необхід-но розглядати через призму екологічного імперативу світового господарства, шукати шляхи оптимального функціонування єдиної еколого-економічної системи у контексті проблем сучасної глобалізації. При цьому необхідно пам'ятати, що природна або екологічна система, яка охоплює усе довкілля та його сировинну складову – природні ресурси, є загальною спадщиною цивілізації. Отже, природна система планети не належить і не може належати цілком тій чи іншій окремій державі або нації. Згідно з цим постулатом і повинно здійснюватися збалансоване природокористування у всіх державах світу, а також міжнародне економічне співробітництво. А це покладає велику відповідальність на всі суб'єкти господарської (економічної) діяльності за раціональне використання, охорону і відтворення якості умов довкілля [3].

Розвиток ринкових відносин в Україні змушує по-новому поглянути на проблему екологізації. Вона є об'єктивною необхідністю і невід'ємною складовою сучасного розвитку країни, яка дає змогу підвищити ефективність природокористування з одночасним збереженням та поліпшенням довкілля та відкриває шлях до інтеграції в міжнародне середовище. Слід зазначити, що розглянуті напрями екологізації не є вичерпними, вони потребують постійного аналізу, корегування та доповнення. Але це ті взаємопов'язані кроки, які дають видимі результати щодо покращення стан.

Список використаних джерел

1. Акишин А.С. Экологическая политика зарубежных стран и России: Уч. пособие. – Волгоград: Изд-во ВолГУ, 2003. – 228
2. Білявський Г. Основи екології: Підручник для студентів вищих навчальних закладів/ Георгій Білявський, Ростислав Фурдуй, Ігор Костіков. - К.: Либідь, 2004. – 406 с.
3. Наше общее будущее: Доклад Международной комиссии по окружающей среде и развитию (МКОСР)/ Пер. с. англ. – М.: Прогресс, 1989. – 376

Науковий керівник – Мельник І.О., канд. екон. наук, доцент, кафедра економіки підприємств, Миколаївський національний аграрний університет